

Arrest

nr. 117 566 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Karachi.

U was bevriend met A.A.. Die baatte samen met zijn twee zonen, Z. en U., een handelszaak in auto-onderdelen uit op de Shershaw Kabari-markt in Karachi. U kocht zich in hun handelszaak in als slapende partner.

In 2009 kregen jullie problemen.

De criminele bende Lyari begon jullie toen af te persen. Aanvankelijk dienden jullie slechts kleine bedragen te betalen. Toen ze meer geld vroegen konden jullie dit niet langer betalen.

Op 19/10/2010 viel de Lyari-bende de Shershaw Kabari-markt aan. In totaal werden toen 12 mensen vermoord waaronder uw vriend A.A. en zijn twee zonen.

Begin december 2010 ontving u een brief met een kogel er in. De Lyari-bende eiste geld van u. U probeerde tevergeefs geld te bekomen bij de personen die nog schulden hadden bij A.A.. Hierna leende u geld om uw gezin in veiligheid te brengen en opdat u het land zou kunnen ontluchten. In april 2011 reisde u met een Brits visum naar het Verenigd Koninkrijk (V.K.). U liet er zich medisch behandelen.

Na een verblijf van één jaar kwam u naar België waar u op 15/06/2012 uw asielaanvraag indiende. Ondertussen heeft u vernomen dat er mensen bij u thuis langskomen die geld eisen en vragen waar u bent.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart, uw internationaal paspoort, een FIR dd. 20/10/2010, een akte van inbeschuldigingstelling dd. 04/02/2011, 8 krantenartikels over de aanval van 19/10/2010 op de Shershaw Kabari-markt, internet- en krantenartikels over andere afpersingszaken en moordaanslagen, 4 documenten m.b.t. uw poging om uw huis te verkopen, 2 documenten m.b.t. uw verblijf in het V.K., en foto's van uw vriend A.A..

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt jullie asielrelaas geloofwaardig te maken.

U verklaart dat sinds uw vertrek uit Pakistan mensen bij uw familie langskomen die geld eisen en vragen waar u bent.

Aanvankelijk stelt u (CGVS p. 2) niet te weten wie die mensen zijn en stelt u dat het kan dat dit dezelfde mensen zijn als die waarmee u problemen kende en waarom u Pakistan bent ontvlucht, m.n. leden van de Lyari-bende.

Later verklaart u echter (CGVS p. 4) dat de mensen die uw familie in Pakistan lastig vallen o.a. diegenen zijn van wie u geld had geleend en die nu dit geld komen teruggeisen.

Bij confrontatie dat u eerder zei niet te weten wie die mensen zijn bevestigt u louter dat er nu bij uw familie mensen langskomen van wie u geld had geleend, hetgeen geen weerlegging is van deze tegenstrijdigheid.

Meer nog, u verklaart aanvankelijk (CGVS p. 8) dat de personen van wie u geld had geleend - en die nu uw familie lastigvallen - leden van de Lyari-bende zijn.

Bij verdere bevraging stelt u echter dat u dit geld leende van uw broer en van uw vrienden, dat u geen angst heeft van hen, en dat u geen geld leende van de Lyari-bende.

Wederom gevraagd of u de mensen vreest van wie u geld leende beaamt u dit.

Gevraagd wie die mensen zijn van wie u dit geld leende stelt u eerst dat dit leden van de Lyari-bende zijn en onmiddellijk hierna ontkent u dit en stelt u dat u bij uw broer en vrienden dit geld leende.

U verklaart ten slotte dat u geen vrees koestert t.a.v. de mensen bij wie u geld leende, hetgeen in schril contrast staat met uw aanvankelijke uitdrukkelijke bewering dat u wel dergelijke vrees heeft.

Deze verklaringen zijn dermate tegenstrijdig en onsamenhangend dat de geloofwaardigheid van uw relaas reeds ernstig wordt ondermijnd. Er mag immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u in staat bent voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw land van herkomst en betreffende de evolutie van uw problemen na uw vertrek, aangezien dit belangrijke feiten betreft die de essentie van het asielrelaas uitmaken.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 5) dat de Shershaw Kabari-markt een comité had, met aan het hoofd de voorzitter R.I. en de secretaris-generaal S.B., die instond voor o.a. de veiligheid.

Gevraagd of er bij de aanslag door de Lyari-bende van 19/10/2010 op deze markt doden vielen onder familie van deze voorzitter of secretaris-generaal, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 7).

Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat er onder de 13 doden die dag 5 dodelijke slachtoffers familie waren van de secretaris-generaal.

Uit deze informatie blijkt ook dat diens familieleden werden gevisieerd net omdat de onderhandelingen tussen de vertegenwoordigers van de markt en de Lyari-bende over het te betalen smeergeld waren afgesprongen en het comité van de markt niet langer deze hoge bedragen wou betalen.

De vaststelling dat u geen weet heeft van het feit dat vijf familieleden van de secretaris-generaal van het marktcomité zich onder de omgebrachte personen bevonden, is ernstig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U was immers de zakenpartner en vriend van A.A. die toen samen met zijn twee zonen Z. en U. vermoord werd, u had zich ingekocht in zijn zaak op de Shershaw Kabari-markt, u kan de namen geven van de voorzitter en secretaris-generaal van het comité van de markt, u was ervan op de hoogte dat de handelaars op de markt werden afgeperst door de Lyari-bende, u weet dat de handelaars het comité van de markt hierover aanspraken en dat er toen twee bewakers aan de markt werden opgesteld, u ging

na de aanslag zoeken naar de lichamen van A.A. en zijn zonen in ziekenhuizen, en u bent in het bezit van een kopie van de FIR en akte van inbeschuldigingstelling opgesteld n.a.v. deze aanslag.

Gelet op uw betrokkenheid kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zou weten dat er tijdens deze aanslag 5 familieleden van de secretaris-generaal van het comité van de markt werden gedood, hetgeen in casu niet het geval is.

Dit maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat u door studie een verhaal probeert eigen te maken.

Er dient ook te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik kan aantonen dat uw problemen - voor zover geloofwaardig - het lokale niveau van de stad Karachi overschrijden.

U verklaart immers (CGVS p. 6) dat de Lyari-bende genaamd is naar dat deel van de stad Karachi en dat deze bende buiten Karachi niet actief is.

U zou zich bijgevolg elders kunnen vestigen in Pakistan om zo aan de vervolgingen van de Lyari-bende te ontkomen.

Gevraagd waarom u zich bv. niet in de provincie Punjab kan vestigen stelt u (CGVS p. 9) dat de mensen in andere steden de inwoners van Karachi haten en niemand afkomstig uit Karachi veilig is in een andere stad in Pakistan, hetgeen een louter blote bewering is.

U stelt ook dat u middenklasse bent en nu arm bent. Aangezien u 400.000 rupies (zo'n 5.200€) betaalde voor uw reis (CGVS p. 6; DVZ verklaring pt. 36), kan bezwaarlijk gesteld worden dat u arm bent, althans niet in de periode dat u de beslissing nam om Pakistan te verlaten.

Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 3-4, 6-7) dat u in april 2011 uw land van herkomst ontvluchtte en naar het V.K. reisde.

U verbleef één jaar in het V.K. zonder er asiel aan te vragen waarna u naar België kwam en op 15/06/2012 uw asielaanvraag indiende.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

De vaststelling dat u in het V.K. geen asielaanvraag indiende toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, minstens de ernst ervan.

Dit klemt des te meer daar de redenen die u aanhaalt ter vergoelijking van uw nalaten om asiel te vragen, namelijk dat u er nooit aan gedacht heeft om in het V.K. asiel aan te vragen omdat u geld wou verdienen en dan terug wou gaan naar Pakistan, dat u veel verdiende en toen veel vrienden had maar dat toen er slechte tijden kwamen u er geen vrienden meer had en daarom dit land wou verlaten, dat u teleurgesteld was en er niet wou blijven, dat u te weinig geld had om de huur te betalen en uw vrienden u niet wilden helpen, dat u bang was voor de gevolgen omdat u er reeds voordien 7 jaar had verbleven, dat u verwond was aan uw voet en u er zich wou laten verzorgen en daarom voorschriften nodig had en bij de medische instanties een valse naam had opgegeven, en dat u in het V.K. asiel wou aanvragen en twee dossiers had één met uw eigen naam en één met een valse naam, niet alleen incoherent zijn maar ook niet ernstig zijn en dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kunnen worden aanvaard. Een dergelijke kieskeurigheid met betrekking tot het land dat uw asielaanvraag mocht behandelen, ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 6) dat u lijdt aan diabetes en daardoor een wonde had aan uw voet maar dat u te weinig geld had om dit te laten behandelen.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Daar u niet uit deze regio komt en daar u uw vrees ten aanzien van extremistische elementen of uw autoriteiten niet aannemelijk kan maken, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en uw internationaal paspoort bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist. De FIR dd. 20/10/2010, de akte van inbeschuldigingstelling dd. 04/02/2011, en de 8 krantenartikels leveren informatie over de aanval van 19/10/2010 op de Shershaw Kabari-markt maar bevatten geen informatie over uw persoonlijke problemen.

U stelt (CGVS p. 2) dat in de krant dd. 20/10/2010 een foto van u staat (waarbij u een huilende man omarmt bij het hospitaal) maar deze foto levert evenmin informatie over uw persoonlijke problemen.

De vele interneten krantenartikels handelen over andere afpersingszaken en moordaanslagen in de periode 2012-2013 en bevatten aldus evenmin informatie over uw problemen.

De 4 documenten m.b.t. uw poging om uw huis te verkopen, bevatten geen gegevens over de omstandigheden waartoe u uw huis en inboedel wou verkopen.

De 2 documenten m.b.t. uw verblijf in het V.K. houden geen verband met uw vluchtmotieven.

De vier foto's van u met uw vriend A.A. tonen niet aan dat deze persoon effectief A.A. betreft die werd gedood op 19/10/2010 noch leveren ze informatie over uw persoonlijke problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 augustus 2013 een schending aan van artikel 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Tegen de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door hem neergelegde bewijsstukken, citeert verzoeker de tekst van voormeld artikel 57/7 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat de verklaringen van een asielzoeker dus voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Hij verwijst ook naar de richtlijnen van het UNHCR betreffende de bewijslast en betreffende het voordeel van de twijfel.

Verzoeker stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag te staven door veel relevante elementen neer te leggen op het Commissariaat-generaal. Hij voert aan dat op basis van zijn verklaringen die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie, en de voorgelegde documenten, de commissaris-generaal moet erkennen dat hij aan de bewijslast heeft voldaan; hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal hem niet het voordeel van de twijfel heeft gegeven. Hij besluit dat de bestreden beslissing voormeld artikel 57/7 van de vreemdelingenwet schendt.

Hij voert verder een schending aan van de artikelen 4 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat stelt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag beoordeelt op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze, rekening houdend met alle relevante feiten, de afgelegde verklaringen en bijgebrachte stukken de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker en de door de asielzoeker eventuele uitgeoefende activiteiten na het verlaten van zijn land, zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer.

Het grieft hem dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing uitgaat van de veronderstelling dat verzoeker zich door middel van studie probeert te betrekken in een verhaal dat hem eigenlijk vreemd is en zich daarvoor, volgens hem, baseert op één vraag omtrent de aanslag die hij niet correct kon beantwoorden. Hij voert aan dat hij wel op de hoogte is "*van talloze andere gegevens wat betreft deze aanslag*" en dat hij "*net bijzonder veel informatie over de aanslag kan geven*". Hij vraagt zich af: "*Mocht verzoeker al deze info door middel van studie hebben verworven, zou hij dan ook niet hebben opgezocht wie nu precies al die doden waren?*".

Het gebrek aan objectiviteit in hoofde van de commissaris-generaal blijkt volgens verzoeker ook uit het feit dat zijn uitleg waarom hij in het Verenigd Koninkrijk geen asiel kon aanvragen, door deze "*als incoherent en niet ernstig*" wordt weggewuifd. Hij legt uit dat hij aldaar een valse naam had opgegeven omdat zijn visum verstreken was en een asielaanvraag hem door het "*Project London*" van "*Doctors of the World*" ten strengste werd afgeraden; hij voert aan dat ook "*van het verhaal van die valse naam die*

hij opgaf toen hij van het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan reisde", bewijzen zijn, in casu de neergelegde F.I.R. dd. 17 april 2007.

Hij besluit dat de commissaris-generaal zijn aanvraag niet op "*individuele, objectieve en onpartijdige wijze*" heeft onderzocht.

Verzoeker voert ook een schending aan van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing motiveert "*aan de hand van een opsomming van enkele zogenaamde tegenstrijdigheden en onsamenhangendheden*" en werpt op dat hij zijn best gedaan heeft om deze hiaten te verklaren.

Waar de commissaris-generaal stelde dat verzoeker aanvankelijk verklaarde de personen die hem thuis om geld kwamen vragen niet kende terwijl hij later zei dat ook degenen van wie hij geld had geleend aan zijn deur kwamen, stelt verzoeker dat hij uitgelegd heeft dat naast de onbekenden -die hij vreest-, ook zijn schuldeisers om geld kwamen vragen, maar hij die personen niet vreest omdat het familieleden en bekenden zijn.

Ten slotte voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; hij citeert artikel 48/4, § 1 en § 2.

Hij stelt dat hij afkomstig is uit Karachi, aldaar altijd heeft verbleven en aldaar ook gevisieerd wordt door de Lyari-bende die bekend staat als een bijzonder gewelddadige en misdadige bende, zodat de situatie waarin hij zich bevindt, voldoet aan de definitie van "*ernstige schade*" zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, namelijk "*een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hij legt uit dat hij zich enkel in Karachi kan vestigen omdat hij zich door zijn vlucht naar België in de schulden heeft gewerkt en bij terugkeer naar zijn land, niet de financiële middelen heeft om zich elders te vestigen.

Hij vraagt aan de Raad de bestreden te hervormen en van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Documenten

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*" en "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van UNHCR, delen van zijn gehoorverslag van 19 juni 2013, een lidkaart van "*Doctors of the World, Project: London*" met dossiernummer van verzoeker op de achterkant, een F.I.R. van 17 april 2007, zijn internationaal paspoort en krantenartikelen in verband met de criminele activiteiten van de Lyari-bende.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van verzoeker bij zijn verhoor op 19 juni 2012 op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij in april 2011 zijn land van herkomst verliet en naar het Verenigd Koninkrijk reisde (zie het verhoorverslag, p. 3,4, 6,7), waar hij één jaar verbleef zonder er asiel aan te vragen, waarna hij naar België kwam en op 15 juni 2012 een asielaanvraag indiende.

De Raad is van oordeel dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, nochtans redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij eens aangekomen in een veilig land, zo snel om internationale bescherming vraagt.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij in het Verenigd Koninkrijk een valse naam had opgegeven omdat zijn visum verstreken was en het indienen van een asielaanvraag hem door het *“Project London”* van *“Doctors of the World”* sterk werd afgeraden.

Hij stelt dat *“van het verhaal van die valse naam die hij opgaf toen hij van het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan reisde”* bewijzen zijn, in casu de neergelegde F.I.R. van 17 april 2007.

De Raad hecht geen geloof aan deze uitleg in het verzoekschrift, gezien verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde (i) dat hij er nooit aan gedacht had om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen omdat hij geld wou verdienen en dan terug wou gaan naar Pakistan (zie het verhoorverslag, p. 4); (ii) dat hij geen asiel aanvraagde in het Verenigd Koninkrijk omdat hij veel verdiende en toen veel vrienden had, maar dat toen er slechte tijden kwamen hij er geen vrienden meer had en daarom dit land wou verlaten (zie het verhoorverslag, p. 6); (iii) dat hij er wél asiel wilde aanvragen, maar dat hij dan teleurgesteld was en er niet wou blijven, omdat hij te weinig geld had om de huur te betalen en zijn vrienden hem niet wilden helpen, omdat hij bang was voor de gevolgen omdat hij er reeds voordien 7 jaar had verbleven, omdat hij verwond was aan zijn voet en hij er zich wou laten verzorgen en daarom voorschriften nodig had en bij de medische instanties een valse naam had opgegeven (zie het verhoorverslag, p. 6); (iv) dat hij in het Verenigd Koninkrijk asiel wou aanvragen en twee dossiers had, zijnde één met zijn eigen naam en één met een valse naam (zie het verhoorverslag, p. 6).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt; de asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers incoherente en tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk zijn niet in staat een aannemelijke verklaring te bieden waarom verzoeker in het Verenigd Koninkrijk geen bescherming vroeg.

De bij het verzoekschrift gevoegde F.I.R. en lidkaart van *“Doctors of the World, Project: London”* doen geen afbreuk aan dit besluit.

Het feit dat verzoeker de kans had om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen, maar dit niet deed, is dan ook een sterke indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en keert zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen omtrent de problemen die zijn familie kende na zijn vlucht ook niet aannemelijk zijn.

Zo verklaarde verzoeker dat, na zijn vertrek uit Pakistan, nog personen bij zijn familie langskomen die geld eisen en navraag naar hem doen.

Aanvankelijk stelde verzoeker dienaangaande niet te weten wie deze personen waren en verklaarde hij dat het kan dat het dezelfde personen waren als die waarmee hij problemen kende en waarom hij Pakistan was ontvlucht, zijnde leden van de Lyari-bende (zie het verhoorverslag, p. 2).

Later beweerde verzoeker echter dat de personen die zijn familie lastig vallen, onder andere diegenen zijn van wie hij geld had geleend en die dit geld kwamen teruggeisen (zie het verhoorverslag, p. 4); hij verklaarde dat hij geld leende van zijn broer en van zijn vrienden, dat hij geen angst heeft van hen en dat hij geen geld leende van de Lyari-bende.

Opnieuw gevraagd of verzoeker de mensen vreest van wie hij geld leende, beaamt hij dit.

Op de vraag wie de personen zijn van wie hij dit geld leende, antwoordde verzoeker eerst dat dit leden van de Lyari-bende zijn en onmiddellijk hierna ontkende verzoeker dit en vertelde hij dat hij bij zijn broer en vrienden dit geld leende.

Uiteindelijk gaf verzoeker aan dat hij geen vrees koestert ten aanzien van de mensen bij wie hij geld leende.

Deze talrijke onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen verzetten er zich tegen verzoeker bij te treden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal genoegzaam heeft uitgelegd dat naast de onbekenden -die hij vreest-, ook zijn schuldeisers om geld kwamen vragen -j die hij niet vreest omdat het familieleden en bekenden zijn-.

Verzoekers incoherente verklaringen omtrent de problemen die zijn familie kende na zijn vlucht uit zijn land van herkomst, doen ook afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Van verzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij coherente en duidelijke informatie kan geven over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker foutieve informatie gaf omtrent de aanslag door de Lyari-bende van 19 oktober 2010 op Shershah Kabari-markt.

Zo verklaarde verzoeker op het commissariaat-generaal dat de Shershah Kabari-markt een comité had, met aan het hoofd de voorzitter R.I. en de secretaris-generaal S.B., die instond voor onder andere de veiligheid (zie het verhoorverslag, p. 5) en dat er bij de aanslag geen doden vielen onder familie van deze voorzitter of secretaris-generaal (zie p. 7).

Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat onder de dertien doden, er vijf familieleden waren van de secretaris-generaal en dat diens familieleden bovendien werden gevisieerd net omdat de onderhandelingen tussen de vertegenwoordigers van de markt en de Lyari-bende over het te betalen smeergeld, waren afgesprongen en het marktcomité deze hoge bedragen niet langer wou betalen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker wél op de hoogte is "*van talloze andere gegevens wat betreft deze aanslag*" en dat hij "*net bijzonder veel informatie over de aanslag kan geven*" doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Verzoekers onwetendheid omtrent de dodelijke slachtoffers en omtrent het feit dat de familieleden van de secretaris-generaal werden gevisieerd ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker kan zich niet beroepen op -oud- artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, gezien zijn verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en de criteria van voormeld artikel cumulatief dienen te worden vervuld.

In zoverre verzoekers problemen alsnog geloofwaardig zouden zijn, *quod non in casu*, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat zijn beweerde problemen het lokale niveau van de stad Karachi overschrijden. Hij gaf zelf aan dat de Lyari-bende genaamd is naar dat deel van de stad Karachi en dat deze bende buiten Karachi niet actief is (zie het gehoorverslag, p. 6).

De Raad wijst erop dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij zich enkel in Karachi kan vestigen omdat hij zich door zijn vlucht naar België in de schulden heeft gewerkt en bij terugkeer naar zijn land, niet de financiële middelen heeft om zich elders te vestigen, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor vertelde dat de personen woonachtig in andere steden de inwoners van Karachi haten en niemand afkomstig uit Karachi veilig is in een andere stad in Pakistan (zie het verhoorverslag, p. 9).

Hoe dan ook blijven het blote beweringen van verzoeker.

De Raad neemt bovendien niet aan dat financieel onvermogen om een binnenlandse reis te bekostigen en beletsel vormt voor een intern vestigingsalternatief.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, om aan zijn beweerde problemen in Karachi met de Lyari-bende te ontkomen, zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.

De overige bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken -“*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*” en “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van UNHCR, delen van zijn gehoorverslag van 19 juni 2013 en zijn internationaal paspoort- doen geen afbreuk aan bovenstaande concrete vaststellingen.

De krantenartikelen in verband met de criminele activiteiten van de Lyari-bende bevatten geen informatie over verzoekers persoonlijke problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier (zie “*Subject Related Briefing*”, “*Pakistan*”, “*Algemene Veiligheidssituatie*” van 31 oktober 2012), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Het blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet uit deze regio afkomstig is.

De Raad sluit zich aan bij de inhoud van dit antwoorddocument dat gesteund is op talloze bronnen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit Karachi, aldaar altijd heeft verbleven en aldaar ook gevisieerd wordt door de Lyari-bende die bekend staat als een bijzonder gewelddadige en misdadige bende en de neergelegde krantenartikelen in verband met de criminele activiteiten van de Lyari-bende, tonen geenszins aan dat er in zijn regio van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie in het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE